

انتهای سکوت
شگفتی غوطه ور لحظه ها ست

شهریار بیگی

شناسنامه کتاب

بیگی / شهریار

انتهای سکوت شگفتی غوطه ور لحظه ها ست

تهران نشر نیک آیین

یک هزار و سیصد و هفتاد و هشت

یک صد و هفتاد و شش صفحه

شعر پارسی سده چهاردهم . الف . عنوان

شصت و دو / یک فاهشت

هفت هزار و نهصد و هشتاد پی آی آر

هشت / الف / هفتاد و چهار / ی /

یک هزار و سیصد و هفتاد و هشت

لیتوگرافی و جاپ فرشیوه

www.beygi.net

فهرست

دفتر اول صفحه هفت
دفتر دوم صفحه سی و یک
دفتر سوم صفحه پنجاه و پنج
دفتر چهارم صفحه هفتاد و نه
دفتر پنجم صفحه یک صد و سه
دفتر ششم صفحه یک صد و بیست و هفت
دفتر هفتم صفحه یک صد و پنجاه و یک

دفتر اول

به ناشناخته ها
ندانسته لحظه های فردا

تمامی آنچه را که باید بگویم
به خوبی به یاد می آورم
در لحظاتی که عقل
هرگز مرا نخواهد فهمید

دوستی مرا می خواند
از رباعی می گوید
و من
تنها خنده بر گذرگاه زمانه می زنم

ساده واقعت
سادگی این حرف

طیف ناشناخته حیات
تصویری دیگر

گذشته ها اگرچه می توانستند خوب باشند
اما آینده بهترین خواهد بود
دیروز این گونه می اندیشیدم

و امروز می گویم
گذشته ها اگرچه می توانستند خوب باشند
اما آینده بهترین خواهد بود

چهار

شب هنگام وقتی که ماه نظاره ام می کرد
قطعه زمینی سبز را باور کردم

هنوز ماه را
عبور شب را نظاره می کرد

صفحة دوازده

سراسر خالی و میان تهی ست
و بر آن ضلع ساده پنهان
جاودانگی رنگ باخته ابدیت

در میان ما نشسته است
از میانه آن می گذرد

شش

پیچ جاده
عمارت رو به زوال
ساکنان صامت
افق های دور

پیچی دیگر
پیچی بعد
عمارتی دیگر
ندانسته حضور

صفحة چهارده

هفت

در ساحل گذری نیست
چندین چوب کنار هم در آب
دورتر چندین مرغ
چندین ابر
من دور
او دورتر

و صدای مرغان ماهیخوار

صفحة پانزده

صدایی دور دست
صدایی نزدیک

و بی صدایی
که هرگز در هیچ فاصله ای نمی گنجد

در هنگام حضور
یا در حباب تولد های پی در پی
یا در ترسیم چرخ چرخنده افلاک
یا با بخت بد و خالی از احساس
یا هیچ

و چیزی نیست
که بر این واژه معلوم سایه اندازد

از آغاز
حرفی در میان نبود

گفتن این حرف
حرفی به میان آورد

گاهی کلمه ها حوصله ام را سر می برند
و به دنبال لحظه ام
ساعت ها چشم به راه می مانم

راستی فاصله ها چقدر زمان خواهند برد

دوازده

یک لحظه بود
رفت

و نه برای لحظه ای دیگر

صفحة بیست

سيزده

از هر نسيم
در ميان شاخه ها
برگي مي ريزد

شگفتي ريزش باران
در اين ديار معلوم
شکفتگی برگي نيست

صفحة بيست و يك

و نردبانی دیگر
در دوردست آسمان
و بر گردش آن
ساحت آسمانی دیگر

او از اینک بی خبر است
و اطراف
بی پایان
دیگر

سرانجام به دهکده باز می گردد
بی آنکه خورشید را بدرقه کند
یا مهتاب در کاسه او جای گیرد

او چه آرام است
آنگاه که نشسته

به سفرهای دوردست می رود
بی آنکه خورشید را بدرقه کند
یا مهتاب در کاسه او جای گیرد

از میانه راه گذشت
و تصویر خود را بر آب انداخت
نه ماه در آبگینه ها جای خواهد یافت
نه باد سادگی موج دیگری را
تصویر ساده حادثه خواهد ساخت

تنها راه
میانه آب

و آن مزدگانی دیرپای
از ساعتی پیش به اینجا رسیده است
به آنان می گویم
به آن حسرت سرد
به آن سپیدی رها شده از لحظه ها

در میان ریزش باران
در آرزوی بارش برفی دیگر

هیجده

در آن سوی
در کناره مرداب
مردار مرا می خواند
و عدم
سروده مرا از بر می کند

در آب
در تابش خورشید
در روشنی ماه

صفحة بیست و شش

نوزده

ساحت ناپایدار لحظه ها
سپرده ایام

از این انکار بیزارم
از این یاد و از این دور و از این راز

صفحة بیست و هفت

بیست

کسی چه می داند
شاید لحظه ای پیش گذشت

و اکنونی که بر آن
نظاره ای کامل نتوان کرد

بیست و یک

و ما که فراموش کرده ایم
که شنیده می شویم

و ما
که شنیده نمی شویم

صفحة بیست و نه

دفتر دوم

به انگاره باور
گریز ممتد لحظه ها

او در حیات زنده است
و آوای آن طراوتی ست
که از برکه ها برمی خیزد

آهنگین بر زمین می افتد
و رنجش دیرینه ای
که در درون من می خندد

سرمست از سرزمینی
که در ظهر بی جنبش خویش
سرشار از شوری ست
که شیرین ست و روان و روشن

صحبت آشنای مردگان
خاک سرخ رنگ

در بلندی ها ایستاده اند
و در دست هایشان آتش برمی افروزند

هم چون آهی که به نیستی بدل می شود
هم چون حسرتی که پایدار نخواهد ماند

انارهایی سیاه
گلابی هایی خاکستری رنگ
و طراوت عطری که غریبانه
فضای اطراف را پر کرده است

تصویر بیهودگی
اسارت

سوار بر تخته پاره ای در میان امواج
اندیشه‌ رهایی خود را می ستاید
و به زیبایی ماه می اندیشد
که اکنون در جایی دیگر
تابش گشوده‌ شب پرستاره‌ رویایی دلپذیر است

سکوت خفته
ساحل ناپیدا
افق دوردست

فرو افتاده بر بستری
از سنگریزه های همراه آمده با امواج
که آهنگی غریب را زمزمه می کنند
و از اکنون لحظه پیشین زمان
ساعتها فاصله می گیرند

دریا
ساحل بی گذر

پیش از این دلباخته آهنگ موزون
سروده های دیرینه بود
و اکنون
اندیشه مغلوبش
رویای عطر یاسمن های وحشی

چقدر زیبا هستند
و چه آشنایی غریبی دارند

برای گروهی آرامش
و برای گروهی دیگر
شادمانی را آرزو می کرد
برای آنانی که در راه بودند
برای آنانی که خواب بودند
خواب می دیدند
و در رویاهایشان
تصویر پرنده ای را
بر بازوان خویش نقش می کردند
و گذشته تاریک زمان
و نخستین روز بعد

گاه به سخن می آید
و از درماندگان خلوت گزین
خدایان اشباح سرگردان می گوید
گاه در کوی ناباوری
گاه در انبوه یاری مردمان

فروافتاده
همچون قامتی سربلند

تل هیزمی را بر روی هم خواهند چید
و بقایای خویش را
بر روی آن خواهند گذاشت

در آنچه می بویند
در آنچه می آشامند
ناباوری امتداد
سرنوشت ناپیدای فردا

یازده

آیا بهتر نبود اگر آن را می سوزانندیم
به تبعید و ادارش ساخته اند
بی آن که نفس تازه کند

ساحل ناآرام
افق دوردست

صفحة چهل و سه

باز خواهد گشت
با شوریدگی بسیار
و تصویری
که ستاره ای دوردست
بر آن نمایان است

صدایش می زنند
و تنها کلمه ای که تو را می آزارد

و اگر دانه برفی ديگر می باريد
و کلاغ ها
گفتی کلاغ ها
بلی کلاغ ها
و بين کلاغ های روی شاخه ها
چقدر زيبا هستند

و مثل کلاغی
که شاخه ای نبود
که بر روی آن بپرد

نه

انگار حرفی را به زبان نخواهد آورد
آیا رویاهایشان به پایان رسیده است
و آیا آنقدر او را شناخته اند

شب

و نه شبی مقدس

بی شک فرا می رسد
و برای آنان هم

نه

هرگز شادیهایشان را نخواهند فهمید
پیش از آنکه لب ببرند
و به تندی بگریزند

و بامداد تصویری که امروز
بسیار مبهم می نماید
و هم چون لحظه ای سرگردان
در ساحت آفرینش خود غوطه ور است

صورت تیره آب
سکوت ناپیدای پوشیده شده در امواج

گویی نگاهش را پرده ای پوشانده است
و از گذشته صامت بازمانده می گوید

هم چون رقصی بی گسست
هم چون سرگیجه ای ملال آور

در انبوه گندمزار
بی آن که چیزی را دنبال کنند
یا کلمه ای را برگزینند

چه بیهوده است
آنگاه که در گوش یکدیگر
نجوا خواهند کرد

نوزده

در هم آمیخته بود

سپیدی صبح
ستارهٔ دوردست

صفحة پنجاه و یک

در خود داشتیم
و نمی دانستیم

زمزمه های سرشار
همه مملو از واژههایی هماهنگ است
همچون رفتن و آمدن ما
همچون تولد و مرگ

بیست و یک

نگاه می کنند
تن و جامه ای روشن
هم چون ماه
هم چون مهتاب

نگاه می کنند
اما او را نمی بینند

صفحة پنجاه و سه

دفتر سوم

به بی انتهای سکوت

باور نخستین کلام

بیهوده گسترش یافته است
و پرواز سرگردانش در هر کجا
هم چون غروبی رنگ باخته
نه از چشم می رود
و نه به آسانی به دیده می آید

سوی گردباد

چون هلله ای ممتد
در ظنین باد

به کدام سوی می روند
و از کدامین سوی باز می گردند

نه

باوری نخواهم ساخت
و هرگز لحظه ای را برنخواهم گزید
که به من مهر ورزد
یا به ستیزه ام برخیزد

در بستری از شبدر
حظ دیدن آسمان

نام تو روان است و شیرین و بی انتها
و آب و آسمان
و هر آنچه را که به آن نیازمندیم
و موبدان در آذرگاهایشان
به دعا دست برده اند
در آن می توان یافت
و می توان ساعتها آن را زمزمه کرد

و چهار چوبه به نظر زنگ زده
و گل سیب به یقین شناور در آب

و او را برزخ واهشته بود
برای تمامی خاموشی هایش
و برای عاقبتی که بی تردید
تنها رفتن آسوده اش می ساخت

و زرهای رنگ باخته
و ردای زرد ساکنان معبدهای دوردست

شش

من چشم به آن دوخته ام
و از آن هیچ
حرفی به میان نخواهم آورد

به رفتن می رود باد
برفراز جلبک های سبز
و از آمدن باز می آید

صفحة شصت و دو

و من یک قصیده سروده ام
که از دست باز نخواهد رفت

و طراوتی که بر آب می افتد
فعلی که بی نهایت را می طلبد
و حرفی که بی انتها را فریاد می کشد

مشخص و فراهم و پابرجا
پذیرشی همسان
در قدرت کلامش
در سکوت نامعین بکار ناپرده اش

اگر رهایش می ساختند آزاده نبود
و در خاطره ها جای نمی گرفت
و اگر تنهایش می گذاشتند
به انتظار تنها می نشست
و آرامش را زمزمه می کرد
بی اعتنا به پاسخی که خواهی داد
و آنچه نابجا از تو پرسیده اند

پس آنگاه تصویر زیبای تو را بر خواهم داشت
و عفاف برهنه بی دفاعم را
بر خاطری که باورم نبود بازخواهم آورد

چه خواب می بینی
از آنچه دنیا بر تو ارزانی داشته است
و من را بر آن می دارد که زمزمه اش سازم
هیچ به خاطر نسپارم

فردا روزی که طلعتی بی دلیل دارد
و به زبانی دیگر سخن می گوید

و تو را انتظاری می آموزد
که بر آن می توان آسود
و می توان خواستگاهی دیگر را آوازه کرد

تک سایه ای بلند و به هم آمیخته
که سایه تو را بر سایه من می اندازد
و مهتابی که بر می آید
و فصل جدایی را آغاز می کند

فصلی که نه انتظار آن می رفت
و نه دلیلی برای آن می توان آورد

صدای خود را آهسته تر می کند
و عزلت را عرضه مهمانان خویش می سازد
در فضایی مجلل و بی انتها
که در آن سوی فراغت
بنیانش می توان کرد

شکلکهای تیره
آویزهای رنگارنگ

به دنبال فراغتی که از داشتن و هشتن به دور است
و از زوایای معلوم شمایل‌های آویخته در معبدهای دور
بسیار دورتر
بسیار دور دست

در آن جایی که به پر کاهی می ماند
از سنگینی تابی نیست تا آن را بر خود حمل کند
و فرصتی نیست که لحظه پرسکوتش را به گوش گیرد

و آنگاه من صدای خالق بی نام تو را شنیدم
که سودایی در سر داشت
و اقیانوسی در دست
و در دوردست هایش پرنده ای ناآشنا
و اشک هایی واهشته
که از رویاهایی به رویاهایی دیگر تبدیل می گشتند
و همچون ستاره ای دنباله دار
به هر سوی می گریختند را منزل می داد
و آن چیزی نبود
که نیستی سزاوار آن باشد

برای همیشه رفته اند
و هر آنچه را که به هیچ کس تعلق نمی گیرد
با خود به یغما برده اند
و آب هایی که بی کرانه اند
و دامنه هایی که در سینه هایشان
نیستی را کشت می کنند
شب می داند
و زبان از عزلت و محنت و درماندگی ایشان
به هیچ روی هیچ صحبتی را بازگو نخواهد کرد
و تمامی آنچه را که تحسین می کنیم هم
و هر آنچه را که منفور می نامیم هم

پس از آن دیگر حرفی در میان نخواهد بود
و از آنانی که به نظاره آن ایستاده اند
دیگر هیچ سراغ و صحبت و حرفی
به میان نخواهند آورد

چرا که نه باز آنچه بوده ایم
توانیم بود
و نه آنچه را که نیستیم
توانمان خواهد بود

ما را نادیده می انگاشتند
همچون صورتی پریده رنگ
در غبار آینه ای ناپیدا
در میانهٔ تصویری بی درنگ

ما
که در تمامی راه
در تمامی این سفر
در تب و تاب بودیم

هیجده

تنها آواز می خواند
و می گذرد

زمانه گونیا هستی او را
به گونه ای دیگر دوست می دارد

صفحة هفتاد و چهار

نوزده

در پی خیال
در پی آرزوهای محال

و گهواره کودکی هایش
که هم چون نام او بر زبان او نمی چرخد

صفحة هفتاد و پنج

چند سال
یا چند روز دیگر
از عمر من باقی مانده است
تمامی آنچه کل سرنوشت من را می سازد

بگذار که عشق آن را بسراید
بگذار که در عشق جاودان بماند

بیست و یک

سحرگاه آخرین روز جهان
به وسعت ذهن تمامی انسانها خواهد بود

یک سطر ناتمام
و چند کلام نامشخص
هرگز حقیقت ما نام نمی گیرد

صفحة هفتاد و هفت

دفتر چهارم

به هجرت وجود
منزل های نادیده

یک

او را صدا می زنند
چندین بار

به آن سوی می رود
و ماه
و مهتاب
شبی روشن

صفحة هشتاد و یک

کسی راز مرا نمی داند
به تو می گویم
نه
نمی دانم

در تاریکی باغی
سیراب شده
آرام
گم می شوم

با یک دست در را باز می کند
و آن راهچون تکه ابری کوچک
به آبی آسمان می سپارد

کبوتر

سپید

راستای پرواز

هنوز مرا نگاه می کند
محبوس
مانده در پیچیدگی اطراف

صدایش می زنند
آری
و زندگی به جز ماندن در این حوالی نیست

پنج

در کنارهٔ راه
چندین پیچ بالاتر

گاه شبانه
سرنوشت
ناپیدای فردا

صفحة هشتاد و پنج

شش

منقار به هم آورده
گذر نقره فام
گویا لحظه ای پیش خاتمه یافته است

سنگواره های پرسال
سنگ ریزه های رنگارنگ

صفحة هشتاد و شش

تهی
و در تمامیت حیات
آوازه پذیرشی همسان است

چون پدیدار شود
از هستی باز نخواهد ماند
و به تکرار تکرار نمی شود
به دنبال به دنبال خواهد رفت

سپیده صبح
جنگل مه گرفته اطرافم

به کجا می روند مرغان رهگذر
و کنجاویم که هنوز در راه است

نه

فرومانده
بی هدف
سرگردان است

دو بار صدا می زند نام تو را
دو بار
و به دور دست می گریزد

صفحة هشتاد و نه

ساحلی ناآشنا
پرندگانی بی نام
و زورقی که به گل نشسته است

به سوی من می آیند
و لحظه انتظار که در پرواز گم می شود

یازده

کلاغ های پنهان
درختان در راه

و شب
که هیجانم را می رباید

صفحة نود و یک

دوازده

مهتاب
چنارهای پُرسال
دوردست

به راه خود می روم
و دیگر مرا به خاطر نخواهند آورد

صفحة نود و دو

باران
گاه گل های قهوه ای رنگ
کوچه باغ های تو در تو
و سرگردانیم

به دنبال عطر یاس های آویخته از دیوار
از لحظه ای به لحظه ای دیگر می روم

من تنها ایستاده ام
و اطراف
از ساعت ها پیش در خواب رفته است

هم چون کسوت مردگان
هم چون چهرهٔ راکد مرداب

پانزده

سنگهای میانه راه
خنده دختران خردسال پنهان شده در پشت شاخه ها

و من
که به دنبال لحظه ام در پی راه سرگردانم

صفحه نود و پنج

شانزده

در آن سوی حیات
در پراکندگی مهتاب
زمان ایستاده است

دستی بر هم می خورد
و رویایم که در بیداری به انتها می رسد

صفحة نود و شش

آنجا کسی او را صدا می زند
در متن آبی دوردست
در عمق طولانی دریا

به آب می زند
و بی پروایی هایش
در افق گم می شود

هیجده

چیزی باقی نمانده است
در هجوم باد
او را به رفتن می خوانند

تدفین
رونق تولد خویشاوندان
رونق مرگ

صفحة نود و هشت

نوزده

جاده خالی هموار
کناره جویبار
در راه است

حریر نازک مهتاب
نوازش باد

صفحة نود و نه

بیست

و چشمان خسته اش
که به آن سوی پنجره باز است

هجرت وجود
منزل نادیده

بیست و یک

هم اکنون همه جهان تویی

بگذار که قلب تو

نبض تپنده روزگار

باور لبریز از هستی سرشار عشق شود

صفحة صد و یک

دفتر پنجم

به هستی سیال
لحظه در راه

یک

در گذر باد
در سرود جاری رود
سنگلاخی سرد بر جای مانده است

تو چرا سنگ شده ای

صو پنج

گیسوان سربی رنگ
غلظت نارنجی حنا
و دست هایش
که تا ساعد در خاک مدفون است

و اسارت سرد زمین
و همهمهٔ برف و باد

در فضایی میان تهی
به دنبال امتدادی نامعلوم
خاطری آشفته
مجنوب در خلوت سپیده دمی مرطوب است

و از هم گسیختگی زمان
و سفر به دیگر سوی

در اشتیاق غنایم بازمانده
در صلابت شرم آگین خویشتن

او را بگذار تا عمری دیگر
اسیر باشد
در اسارت آرزوهایش باقی بماند

گسترش شب
مهتاب پریده رنگ
و شاعری رهگذر
که هیچ نمی گوید

واقعیت چیست
زیر لب
آهسته با خود تکرار می کند

سرودهٔ سرور
آوازهٔ لذت
در فرصتی کوتاه
دو عبارت مبهم را به زبان می آورد
و به انتهای آن
به انتهای خویش می گریزد

و تاب سکوت
و صحبت های ناگفته

آمدنش شگفت انگیز است
و تمامی چیزهای قابل دانستن را می داند

آفرینش
سروده پرسال
سروده پرقدمت

انگار زمان ایستاده است

در امتداد راه

هستم

هست

و بی انتهایی آن

که اینک لحظه مرا به خود

به خویشتن مشغول ساخته است

چه می گویم

رفته ها هرگز باز نخواهند گشت

نه

گذرگاهی نامائوس
چهار چوبه ای سفالی رنگ
تا انتهای آن رفتم

گریز
ساحل ناآشنای خویشتن

صفحة صد و سیزده

در کجا تو لد یافته است
به کدامین سوی تو را می خواند

سروده در راه
آوازه کهن

منزلگاهی فراخ
لحظه ای فارغ از گوناگونی اطراف
در کجای این زمان تولد خواهی یافت

و کوچه های تو در تو
و سکوهای خالی سرد

دوازده

و آسمان
که در پشت پنجره اتاق
همچنان آبی باقی مانده است

سوی کمرنگ زمان
قعر خلوت حیات

صفحة صد و شانزده

سيزده

دير به ذهن خواهد رسيد
و تصور و تصوير آن
در هيچ كجاي زمان
بر جاي نخواهد ماند

سراغاز
و انتهاي آن

صفحة صد و هفده

در میان ساحت گسترده حیات
در صبح مه گرفته اطراف
حیات را پاکیزه می کند
پشت بام را می شوید

و گل های آویخته از دیوار
و گل های آویخته در گوشه ای دیگر

نه در فکر آمدن است
نه به رفتن می اندیشد
زمان می گذرد
و در این مکان بلند
تنها سروده های مقدس را از بر می کنند

صدای پای رهگذران
کوچه های کوتاه و بلند
هر سوی
هر طرف

شانزده

حصار باغچه
شکوفه های ریخته شده در راه

نگاه کن
دوباره صبح شده است

صفحة صد و بیست

هفده

او را صدا می زنند
اما چرا من را برگزیده اند

گذشت زمان
ساعت رفتن

صفحة صد و بیست و یکی

هیجده

گلدان های واژگون
پنجره نیمه باز
و او
که اینک در اتاق آخرین جای دارد

گذر باد
به هم خوردن درها

صفحة صد و بیست و دو

نوزده

ستاره ای از آسمان می گریزد
و من
چند قدمی دیگر را با خود خلوت می کنم

انتهای آسمان
آسمان بعد

صفحة صد و بیست و سه

در چهار سوی باد
در ایستایی زمان
در گوشه ای دور افتاده
خود را رها می سازند

نه

نه ایشان از صدای باد هراسیده اند
نه از نفوذ سایه ها بر خود لرزیده اند

بیست و یک

بر سر دیواره ای بلند
پرنده ای نشسته است

دو بار به اطراف می نگرد
برای این بار
و نه به خاطر ابدیت

صفحة صد و بیست و پنج

دفتر ششم

به مرکب باد
و آن تحرک پایدار
که بی حرکت ایستاده است

یک

نه نیستی را می شناخت
نه در هستی به دنبال آشنایی می گشت

یگانه
آشکار
آفرینش از کجا برخاسته است

صفحة صد و بیست و نه

زمین را به تو می بخشم
و آسمان را به همه آنانی
که از همه پرندگان بلند پروازترند

چشمانی که بسته نمی شوند
انتظاری که پایان نخواهد یافت

راه سفر مرا آماده ساخته اند
من شاعرم
او پزشک است
و دیگری آسیاب را می گرداند

مردی که نشسته است
مردی که راه می رود
و آنکه ما را نظاره می کند

چون فصل باران فرا می رسد
از آمدنش خشنودند

اگرچه همه یک نام دارند
اما به آوای بلند
در هر کجا
سروده ای تازه را تکرار می کنند

صد خزان در پیش روی ما ست
و من
هنوز ستایش سزاوار تو را در نیافته ام
برای تمامی آنچه به دنیا آمده است
و هر آنچه به دنیا نخواهی آورد

شش

من از تو می پرسم که انتهای زمین کجاست
و تو در فکر خویش سرگردانی

به اینجا بیا
در سپیده دم تو را می خوانم
در نیمروز
در هنگام فرو رفتن آفتاب

صفحة صد و سی و چهار

پرنده در آشیانه اش بر درخت
انسان در جستجوی خانه خویش است
و تنهایی زمین
و گسترش آسمان

او چگونه او می شود
آن چگونه آن می گردد

از حیرت ناآرام می شود
از حیرت ناآرام می شوند

و شکوه اراپه ها
و مادیان های سرخ رنگ

هر روز که می گذرد
صورت خود را نشان می دهد
و بی پروا از هر منزلگاهی دیدن می کند

سیمای مجسم خورشید
پراکندگی آفتاب

آن یکی می رود
و آن دوی دیگر می آیند

برای آنانی که بی نهایت را ساخته اند
و تنها آنانی که به یکباره رهایش می سازند

یازده

تمامی آنچه را که قابل ستایش است می ستاید
و آنان همه او را باور دارند

حضور مشتاق زمان
ساعت برگزیده حیات

صفحة صد و سی و نه

در آرزوی هشتن
پناه دهنده کوهها و آب های سیل آسا است

از کجا برمی خیزد
گسترده گی زمان
و تصویر پنهانش که دیده نمی شود

سیزده

من
و این راه

مرکب باد
و آن تحرک پایدار
که بی حرکت ایستاده است

صفحة صد و چهل و یک

می خواهد چیزی را بر زبان بیاورد
که هنوز در ذهن او جای نگرفته است

همگان را رها می کند
و ساعتی به دور از انتظار
با چشمان فرو بسته به اطراف می نگرد

پانزده

و در این میان
صورت پنهان آن نمایان است

من نگاه می کنم
و تو بی تفاوت می گذاری

صفحة صد و چهل و سه

کوچه های باریک
گاه گل های نمناک
و زنگ هایی آویخته از دیوارهایی بلند

از هر طرف به آن می نگرند
و بعد به دنبال به راه خود می روند

من آنجا نشسته ام
و تصویر درختانی را می بینم
که امروز به زردی گراییده اند

فرقی نمی کند
باقی ماندن
یا باقی گذاشتن
به معنی گسترده اش
هرگز نمی توان آن را کامل کرد

هیجده

قضاوت آن با ما نبود

راستی در آن سوی
چه کسی قضاوت خواهد کرد

صفحة صد و چهل و شش

نوزده

چهار سوی خود را باور می کرد

کدام یک با ارزش است

تمامی آن

یا هیچکدام

صفحة صد و چهل و هفت

بیست

می ایستد
و لحظه ای را به دیدن آن می گذراند

بی تفاوت به آنچه ایستاده است
و هر آنچه او را به ایستادن وا می دارد

صفحة صد و چهل و هشت

بیست و یک

و انسانی که می داند
و انسانی که نمی داند

روی به سایه خویش
توهم و ترس تو را می نگرد
روی به آفتاب
سایه ای نیست که تو را بنگرد

صفحة صد و چهل و نه

دفتر هفتم

به رویاهای نادیده
بی انتهای زمان

سکوت بود
و نسیم اکنون حیات را
از لحظه ای به لحظه ای دیگر می برد

در تمامی شب
به تماشای آن مشغول بودم

و طرح سرگردان رفتن
که خیره در ساحت ابدیت ایستاده است

بی صدا
به نظاره آن می ایستد

نام مرا نخوانده اند
و بی اعتنا
بی صدا باور مرا به فردا می سپارند
بی نهایت گویا انتظار مرا می کشد

چهار

چند بار بالا میروند
و چند بار دیگر پایین می آیند
بی صدا
در فضایی روشن و رنگ باخته

گاه باید گفت
گاه برای گفتن باید سکوت کرد

صفحة صد و پنجاه و شش

پنج

پس از آنجا
به بالا دست می رسند

و حیات چقدر نابهنگام است

صفحة صد و پنجاه و هفت

شش

دوباره آنان را به تصویر می کشد

و او

و من

و هر آنچه در اطراف نمی گنجد

صفحة صد و پنجاه و هشت

هفت

صدای زنگ
و گفتن فردا تو را خواهم دید

فردا
آیا فردا تو را خواهم دید

صفحة صد و پنجاه و نه

سه بار به یکدیگر خواهند رسید
و بعد سه بار دیگر
از همدیگر فاصله خواهند یافت

در کنار هم
در میانهٔ راه
دور از این میان
دور از این باور

نه

کمتر به زبان می آورد
و بیشتر به آن می اندیشد

فضای میان تهی
آه

صفحة صد و شصت و یک

گزیده می گوید

نقش کلام
تکرار نابجای آن

یازده

برای رفتن به آن سوی فراغت

نه

به انتظار ننشسته است

صفحة صد و شصت و سه

دوازده

بر سر هر کلمه
به بحث می نشینند
بی محابا
به خود می رسند
از خود می گذرند

صفحة صد و شصت و چهار

سيزده

ما را از خاموشي خویش
سالها پیش فرا خوانده اند

روياى نادیده
روياهاى بی درنگ

صفحة صد و شصت و پنج

چهارده

آن را تهی یافته است

خلوت لنگرگاه

سکان رها شده در آب در هر طرف

صفحة صد و شصت و شش

نه رهایی او را می خواهد
و نه در تمنای تصاحب آن است

برای همراهی کردن شاید تنها
بودن کافی است

شانزده

نگاه می کنم
و در نیم گشوده بسته می شود

رفتن
و هر آنچه در حضور تو
واقعیت می یابد

صفحة صد و شصت و هشت

هفده

نمی دانستیم
از لحظه ای به لحظه ای دیگر می رفتیم

و کسی باور نداشت
که تا آخر آن دوام بیاوریم

صفحة صد و شصت و نه

خاطره ای دور تو را می خواند
تو را که هرگز به یاد نمی آورد

به دیدار او بشتاب
امروز پیش از آن که چشمهای فرو بسته اش
تا پایان هستی
در انتظار تو مبهوت و باز باقی بمانند

نورده

و قامت نور

و تو که همیشه حاضر هستی
با نام هایی متفاوت
با صورتی یکتا

صفحة صد و هفتاد و یک

بیست

ما را با نامهایی که نام ما نبودند
به خاک سپرده بودند

بار گناه به دوش آنانی
که ما را فراموش کرده بودند

بیست و یک

در کلامی کوتاه خلاصه می شود
رویای تو با مرگ تو به آخر نمی رسد

کودکائی که لبخند بر لب به خواب رفته اند
زبانی ساده تر برای بازگو کردن آن یافته اند

صفحة صد و هفتاد و سه

